Any XXV · Desembre 2009

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 94

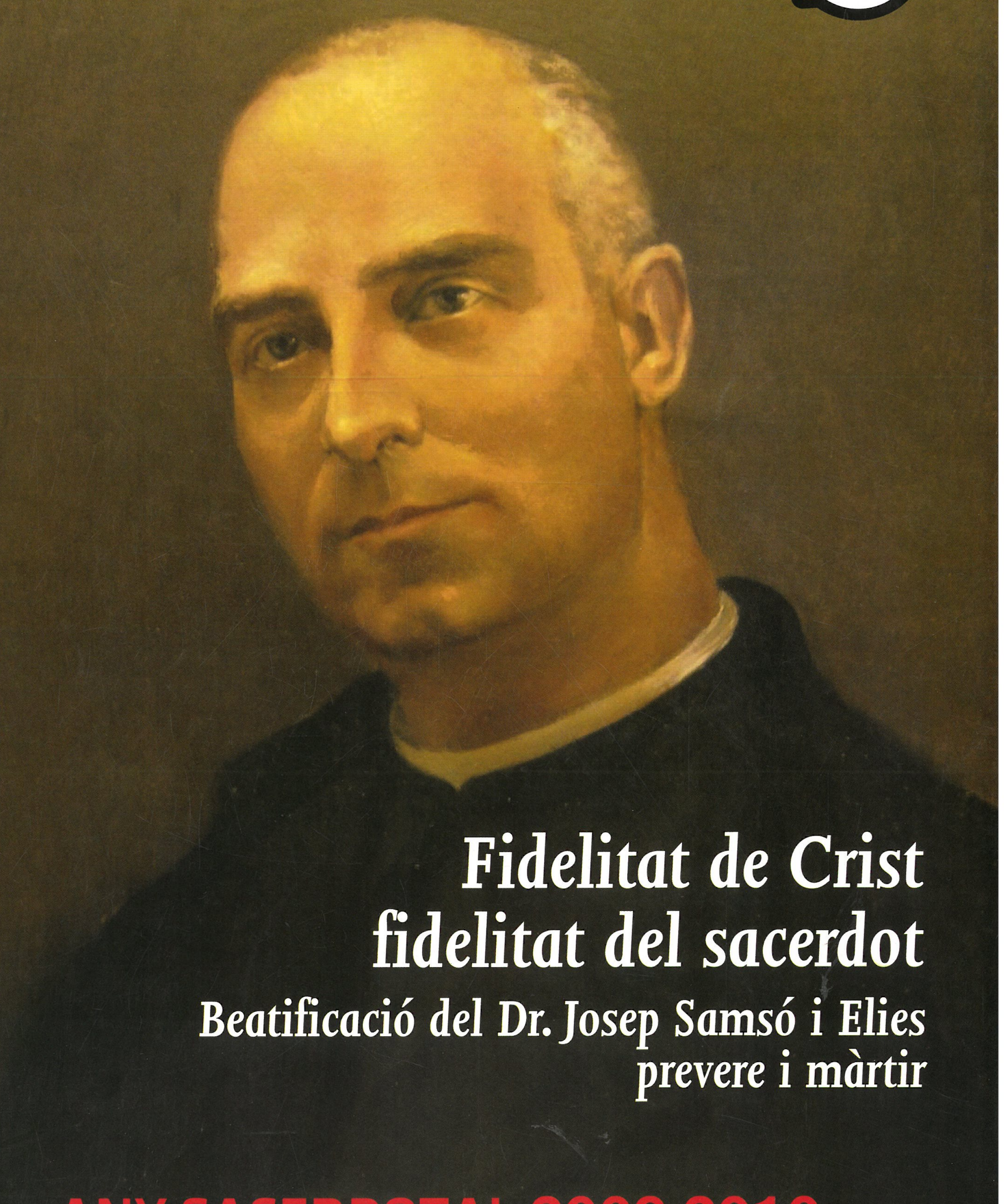

Fidelitat de Crist fidelitat del sacerdot

Beatificació del Dr. Josep Samsó i Elies prevere i màrtir

ANY SACERDOTAL 2009-2010

Editorial

L'any sacerdotal i el Dr. Samsó

contingut

2 Editorial
3 Any Sacerdotal
4 Crònica i agenda. Difunts
6 El Seminari a l'estiu
8 Nou document del magisteri
9 In memoriam...
10 Els nous seminaristes
12 Seminari Menor
13 Bisbats
14 Ordenacions diaconals
15 Ordenacions presbiterals
16 Experiències pastorals
17 El que diu l'Església sobre...
18 Història
19 Amics del seminari

portalobert

nº 94 Desembre 2009

Director: Mn. Andreu Oller
Redacció: Josep Teixidó, Carles Ballbé Diego Bermúdez i Joan Pau Callejón

Fotografia: Carlos Barroso
Edició: Carlos Barroso i Josep Teixidó

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - info@damokastudio.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Amb el nou curs, ens hem endinsat en la celebració de l'any sacerdotal. És un any en el qual el més important no consisteix a organitzar grans esdeveniments, sinó, sobretot, a aprofundir, serenament, el ministeri presbiteral, un any per a estimar i valorar el sacerdoci i els sacerdots.

En aquest any sacerdotal, les diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona tindrem un regal molt especial: és *la beatificació del Dr. Josep Samsó*, prevere diocesà i rector de la basílica de Santa Maria de Mataró. Al dia 23 de gener, tindrà lloc aquest esdeveniment, que està cridat a ser el més gran d'aquest any a casa nostra. A més, amb la novetat de ser el primer beat que es proclama aquí mateix des del segle XIII. A Mataró s'hi trobaran tots els preveres de les diòcesis amb seu a Catalunya i també els seus seminaristes.

El Dr. Samsó és un testimoni, en el segle XX, de la manera com alguns elements fonamentals del rector d'Ars hi continuaven ben vius i necessaris. Sant Joan M. Vianney dedicava un temps significatiu a la predicació als infants, a la *catequesi*, amb un llenguatge ben planer i proper a les paràboles de Jesús. El Dr. Samsó valorava tant aquesta tasca que, a més de dedicar-s'hi personalment, fins va escriure una guia per a catequistes, a on aportava una munió d'exemples senzills per a fer més fàcil la comprensió de l'Evangeli. Sant Joan M. Vianney va dedicar moltíssimes hores al *perdó* des del confessionari. El Dr. Samsó va fer, del perdó als qui li volien cremar l'església de Santa Maria, un dels testimonis més significatius de la seva vivència evangèlica. Sant Joan M. Vianney és anomenat el "màrtir del confessionari". El Dr. Samsó va morir *màrtir* per tal de donar testimoni de la seva fe i del seu sacerdoci.

El testimoni d'aquests dos preveres és encara ben viu per a nosaltres. La catequesi i la transmissió de la fe als més joves continuen essent una tasca fonamental dels sacerdots. El perdó, el perdó sagramental sobretot, continua essent el testimoni de la veritat de l'adhesió a Jesucrist que cerca l'ovella perduda. El martiri de donar testimoni sense defallir en un món que no valora la fe cristiana, ni el sacerdoci, és el que, ara, ens toca sofrir.

Mn. Josep M. Turull
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

"Us desitgem un Sant Nadal"

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265

Any Sacerdotal

L'Espiritualitat del Dr. Samsó, espiritualitat sacerdotal

Exercicis expirituals al Miracle

El Senyor no ha deixat mai de donar pastors al seu poble. Diu el profeta: "Us donaré pastors, segons el meu cor" (*Jr* 3.15). En un temps difícil, el Dr. Samsó va ser enviat a Mataró i, certament, "va ser el Pastor que procurava que no faltés res al seu ramat" (Ps 22.1) tant pel que fa a la vida i formació de l'esperit com a l'ajuda concreta en casos de moltes necessitats.

Per a conèixer bé la seva espiritualitat, cal recórrer a la seva biografia. En el seu parlar, en el seu fer, en tot el seu capteniment, manifestava el que creia, el que vivia, el que donava sentit a la seva vida. Fixant-nos en el Nou Testament, d'una manera especial en Sant Pau, ens adonem de quins són els trets de l'espiritualitat sacerdotal, que ell va viure plenament.

En primer lloc, el sacerdot ha de tenir "una relació molt viva amb Crist Nostre Senyor, conscient que és el Senyor (2 Tim) qui el crida al sacerdoci i li confia el ministeri (*2 Cor* 3, 5-6)". Va ser rector de Mataró 17 anys, que es poden qualificar de difícils i caòtics des del punt de vista sociopolític. Si bé els esdeveniments i situacions li feien difícil el seu apostolat, el varen ajudar a preparar-se per a la prova definitiva: el martiri. La força de Mn. Samsó sorgia de la seva pregària assídua i constant. El testimoni dels qui el conegueren íntimament, sacerdots i militants, afirma que era "d'una profunda vida interior, d'elevada oració i profunda reflexió", és a dir: tenia una íntima relació amb N. S. Jesucrist. Preparava la celebració de la Santa Missa amb una estona de meditació. L'Ofici Diví el resava amb atenció, el Rosari i la visita al Santíssim Sagrament li eren freqüents. Cal destacar la seva devoció a la Mare de Déu: d'una manera especial, la contemplació de la Verge dels Dolors. Un testimoni diu: "El mossèn tenia molta vida interior, vida de virtut i unió amb Déu". Una mostra del seu amor a Jesucrist el manifesta espontàniament a la seva mare en una postal escrita des de Terra Santa. "Avui, a les cinc del matí, he tingut la gran sort de celebrar la missa al Calvari. El que el cor del sacerdot ha experimentat en aquest lloc i en aquest moment no es pot descriure, només dir que les llàgrimes del celebrant i dels assistents brollaven íntimament i no es podien contenir."

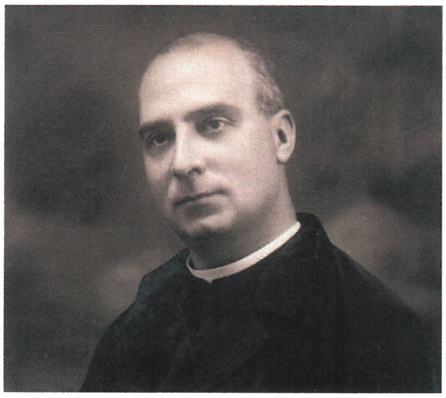

Si la intimitat amb Jesucrist és una característica de l'espiritualitat del sacerdot, també ho és el que Sant Pau diu a la carta als corintis: "Som ambaixadors de Crist." (*2 Cor* 5,20). Aquesta seria la seva segona característica. El rector de Santa Maria se sentia enviat per Crist. Quan va entrar d'ecònom, va anunciar que, d'una manera especial, venia a dedicar-se als infants, malalts i pobres. Ho va fer. Va ser el millor catequista del bisbat, deia el bisbe aleshores. No oblidava els joves i adults. Aquests els convidava a col·laborar com a catequistes. La Congregació Mariana era per a ell un dels objectes de l'apostolat: d'aquí en sorgiren moltes vocacions religioses i sacerdotals. Sí, el Dr. Samsó era un ambaixador de Crist; identificat amb Ell, feia present el Senyor on anava i actuava. La catequesi, les escoles, en el sagrament de la penitència i direcció espiritual, a casa dels malalts i, sobretot, en l'Eucaristia. Home auster i seriós, sabia ser proper tant als infants com als qui, potser, eren poc practicants. "Imposava respecte, però, quan hi parlaves, t'adonaves que t'escoltava de debò i que es prenia seriosament el que li confiaves", diu una testimoni.

Una tercera característica del sacerdot del Nou Testament és la "Disposició a "donar la vida" (*Fil* 2.17). Va preveure que s'acostaven dies dolents per a l'Església i per a tot el poble. Esdeveniments que varen posar en perill la seva vida quan una colla d'anarquistes varen voler calar foc a la basílica de Santa Maria. Els va perdonar i, amb una gran magnanimitat, va dir desconèixer els autors de l'atemptat i va recomanar als seus preveres col·laboradors que fessin el mateix quan la policia els va convocar a declarar.

Encara que mai no se li va sentir cap comentari sobre la política d'aquells moments, estava al corrent del que passava i intuïa temps calamitosos. A diverses persones, havia fet al·lusió d'un possible martiri. A una religiosa li va dir que cada dia es preparava per si el Senyor li demanava el martiri. La seva mort exemplar, de cara a la ciutat, sense els ulls embenats i perdonant i abraçant els botxins, ens recorda i, d'alguna manera, reprodueix el sacrifici de Jesucrist. Sens dubte, espiritualitat i testimoni totalment sacerdotal: sacerdot i víctima.

En acabar aquestes lletres, m'adono que el que he dit és un breu reflex de la realitat, que, en l'abundosa documentació, es manifesta la vida i l'espiritualitat d'un home de Déu. Tant de bo que les pàgines que li dediquem ara serveixin per a fer conèixer més bé el testimoni del Dr. Samsó, com a excel·lent sacerdot que il·lumina i anima el nostre camí en aquest any sacerdotal.

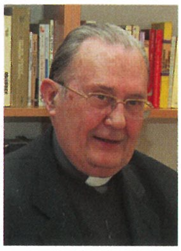

Mn. Josep A. Arenas i Sampera
Director Espiritual

Crònica

juny - novembre

JUNY

El dia 14, la festa del "Corpus Christi" es va celebrar amb una processó eucarística a les respectives catedrals de Sant Feliu de Llobregat i de Barcelona.

La celebració de final de curs del seminari, el dia 19, ho fou amb una Eucaristia presidida pels bisbes de les nostres diòcesis. L'inici de l'any sacerdotal, proclamat pel Sant Pare Benet XVI va coincidir amb el final del curs acadèmic i la solemnitat del Sagrat Cor.

Un any més, alguns seminaristes van anar a Lourdes del 25 al 29 amb el pelegrinatge que organitza l'Hospitalitat amb els malalts.

JULIOL

Els tres primers dies d'aquest mes, es van celebrar les VIII Jornades Interdiocesanes de Catequesi, amb la presentació del nou catecisme: "Jesús és el Senyor".

Del 4 al 7 de juliol, van tenir lloc, a Raïmat (Lleida), les ja tradicionals convivències d'escolans.

Els dies 23, 24 i 25, com a novetat, va haver-hi una trobada de seminaristes del Seminari a la Residència de la Sagrada Família de Rubí. En acabar aquesta trobada, el dia 25, va tenir lloc l'entrada de Mn. Josep M. Turull, Mn. Josep Serra, Mn. Josep Vives i Mn. Sergi Gordo al capítol dels canonges de la catedral de Barcelona.

SETEMBRE

El dia 10, es va celebrar l'inici de curs al Seminari Conciliar de Barcelona.

Del dia 13 al dia 19, vam assistir, com cada any, als exercicis espirituals al Santuari del Miracle (Solsona) predicats per P. Jesús Renau, sj., director espiritual del Seminari Major Interdiocesà. Dos dies després, el dia 21, va tenir lloc l'inici de les classes de les Facultats de Filosofia i de Teologia.

El dia 23, a la Facultat de Teologia de Catalunya, va tenir lloc la presentació de la darrera encíclica del Papa Benet XVI; "Caritas in Veritate".

La inauguració oficial del Seminari, amb els parlaments, l'Eucaristia i el sopar amb els bisbes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, va ser el dia 29.

OCTUBRE

Coincidint amb el dia de la Mare de Déu del Roser, el dia 7, es van inaugurar oficialment els cursos a les Facultats de Teologia i de Filosofia. L'Eucaristia, presidida pel nostre Cardenal Arquebisbe, va reunir tots els bisbes amb seu a Catalunya. Tot seguit, vam assistir al tradicional acte acadèmic.

Amb l'Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal i la conferència "El bisbe Joan Carrera, pastor" a càrrec de Mn. Salvador Bacardit, vam celebrar, el dia 17, el primer aniversari del traspàs del bisbe Joan Carrera.

El dia 25, Mn. Joan Garcia de Mendoza i Mn. Ramon Batlle van ser ordenats diaques a la basílica de Santa Maria del Mar, juntament amb Mn. Joan Balcells (Comunitat Adsis) i Mn. Javier Palomares (Mercedari).

NOVEMBRE

Els dies 6 (aniversari de la beatificació del beat Josep Casas Ros) i 7, a Bellesguard, vam tenir el primer recés mensual del curs, que va ser predicat pel director espiritual del Seminari, Mn. Josep-Anton Arenas.

El dia 10, vam celebrar la missa pels benefactors i familiars difunts dels seminaristes.

El dia 11 va haver-hi la reunió dels rectors de parròquia amb seminarista de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb el Sr. Bisbe Agustí i l'equip del seminari.

Divendres dia 13, va presidir la missa Mn. Francesc Muñoz, que, d'aquesta manera, posava fi a

RECÈS A BELLERGUARD

INAUGURACIÓ DEL CURS DEL SEMINARI

INAUGURACIÓ DEL CURS DE LES FACULTATS

molts anys com a confessor del Seminari.
El dia 17 va haver-hi la reunió dels rectors de parròquia amb seminaristas de la diòcesi de Barcelona amb el Sr. Cardenal i l'equip del seminari.
El dia 18, vam tenir la reunió de pastoral missionera amb el pare Julio Falagan, missioner de l'IEME.
El dia 25, 39è aniversari de l'ordenació presbiteral de Mn. Josep Serra, formador del Seminari, va tenir lloc a Terrassa, la XIV jornada d'animadors de pastoral de joventut. El mateix dia a la tarda, a la catedral de Barcelona, van ser ordenats preveres Mn. Ignasi Torrent, Mn. Esteve Espín i Mn. F. Javier Prieto.
La cadena de pregària per les vocacions a Barcelona enguany va ser els dies 8, 18 i 28. A Sant Feliu, va tenir lloc els dies 9, 19 i 29.
El dia 23, Mn. F. Javier Prieto va presidir la seva primera missa al Seminari. L'endemà, dia 24, i fins al 26, els seminaristes del curs propedèutic van fer una sortida a Poblet.

ELS NOUS CANONGES AMB EL SR. CARDENAL

RECORD DELS NOSTRES BENEFACTORS DIFUNTS

El 10 de novembre, hem celebrat la missa per tots els amics i benefactors del Seminari Conciliar de Barcelona cridats a la casa del Pare. A continuació, recordem els noms dels benefactors difunts dels quals hem tingut notícia al llarg d'aquest any.

Federico Riera-Marsá Llambí
José Antonio Rumeu de Delàs
Antonio Mª Álvarez Iraizoz
Rosa Mon, Vda. Permanyer
Alfredo Muiños Simón
Josep M. Urgell i Comas
Antoni Amat Oliveras
Estanislao Galito Buisan
J. L. Fló de Ayene
Flora Bertrand, Vda. Rosal
Joan Comas Funallet
Mons. Eusebi Mansilla Luengo

Preguem per ells i per tots els amics i familiars difunts del Seminari. Que continuïn col·laborant des del cel intercedint per les vocacions sacerdotals.

EUCARISTIA PELS BENEFACTORS I FAMILIARS DIFUNTS

P. JULIO FALAGÁN, MISSIONER IEME

VISITA DE PROPEDÈUTIC A LA SAGRADA FAMILIA

Agenda

DESEMBRE

Dia 4 i 5 de desembre: recés espiritual del Seminari predicat pel bisbe Mons. Carles Soler i Perdigó.
Dia 7: Vetlla de pregària de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè.
Dia 10: Celebració penitencial al Seminari.
Dia 17: Celebració de Nadal al Seminari.
Dia 15: El Seminari va al concert del Messies de Händel al Palau de la Música.

GENER

Dies 7-8: Convivència del Seminari a Montserrat.
Dia 23: Beatificació del Dr. Josep Samsó i Elias, prevere i màrtir, a la Basílica de Santa Maria de Mataró.

El Seminari a l'estiu

Activitats d'estiu del Seminari Major

El curs és llarg i els seminaristes també necessitem d'un temps de vacances. Les vacances són ideals per a poder gaudir d'experiències diferents que el ritme del curs al Seminari i a les parròquies no ho fa possible.
El dia 19 del mes de juny passat, vam celebrar la cloenda del curs, la qual va coincidir amb la inauguració de l'Any Sacerdotal per part de Benet XVI. Uns dies després, del 25 al 29 de juny, molts de nosaltres vam poder viure una experiència inoblidable acompanyant els malalts en el pelegrinatge a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Durant el mes de juliol, la gran majoria de nosaltres ha continuat vinculat a les parròquies respectives participant de les celebracions de final de curs i de les colònies d'estiu. Uns quants seminaristes vam participar, tot ajudant els formadors del Seminari, a les convivències d'escolans que, enguany, van tenir lloc al col·legi Sant Pere Claver dels jesuïtes a Raïmat (Lleida).
Després de gairebé un mes de vida a fora del Seminari, els formadors i els seminaristes vam gaudir d'uns dies de convivència i de recés a la casa de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell, a Rubí.
És a partir d'aquesta trobada, que va començar, formalment, el temps de vacances, un temps ideal perquè els seminaristes que es troben lluny de les seves famílies puguin desplaçar-se als seus països d'origen a fi de veure-les i compartir-hi un temps.

Convivències d'estiu

Santuari de la Verge de la Pau a Medjugorje

Tanmateix, els qui no hem hagut de marxar també hem aprofitat aquest lapse per a compartir-lo amb la família i els amics. Tot i això, a la primera setmana d'agost, alguns seminaristes i el director espiritual vam tenir l'oportunitat de participar en un pelegrinatge de més de 40 joves d'arreu d'Espanya a la trobada mundial de joves que va tenir lloc al Santuari de la Verge de la Pau a Medjugorje (Bòsnia i Hercegovina). S'hi van aplegar més de 50000 joves de tot el món a gaudir d'unes jornades de convivència, testimonis, pregària i celebracions eucarístiques.
Finalment, cal dir-vos que un de nosaltres ha tingut la fortuna de poder dedicar el mes de vacances a participar en una experiència missionera a l'Àfrica: concretament, a Costa d'Ivori.

Marc Labori Bau
1r Filosofia

El Seminari a l'estiu

Convivències d'escolans 2009

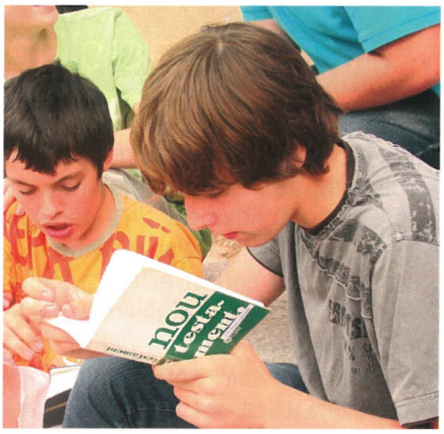

Com cada any, el Seminari Menor ofereix a nois d'entre deu i divuit anys l'oportunitat de participar a les convivències d'escolans. Enguany, sota el lema "Jo vull ser com Ell, i tu?", hem anat a Raïmat, a prop de Lleida, on hem pogut gaudir d'una experiència espiritual i hem compartit, amb altres nois, estones de diversió i pregària.

Fou molt gratificant. Anàrem seguint la figura de sant Pau, aprofitant que era l'any paulí. Durant tots els dies de convivència, vam fer un conjunt d'activitats que ens portaren a conèixer millor la figura de sant Pau, els seus escrits i els seus viatges. També teníem temps d'esbarjo per a banyar-nos a la piscina, jugar a futbol, tocar la guitarra o altres activitats.

Tot això ho vam poder realitzar gràcies al fet que, allà, amb nosaltres, hi havia un equip de formadors i col·laboradors que vetllava perquè tot anés sobre rodes. Entre ells hi havia el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep Ma Turull, el formador del Seminari Menor Mn. David Álvarez i altres mossens i seminaristes del Seminari Major de Barcelona.

Personalment, crec que aquesta convivència, així com d'altres en què he participat, pot servir de gran ajuda per a desvetllar vocacions en alguns dels nois que hi participen: de fet, a mi mateix em va passar així.

En resum, crec que van ser uns dies molt divertits per poder compartir amb altres nois i fer-hi activitats. En convido, ja des de ara, molts d'altres a participar en les properes convivències d'escolans, ja que és una bona alternativa per tal de conèixer una nova realitat, sortir de la rutina i començar les vacances d'estiu passant-nos-ho molt bé.

Per acabar, vull agrair aquestes convivències a totes aquelles persones que n'han fet possible l'organització amb el seu esforç i la seva dedicació.

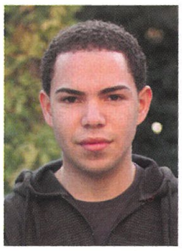

Pablo Mata
Seminari Menor

Nou document del Magisteri

Presentació de l'encíclica "Caritas in Veritate" a la F.T.C.

El dia 23 de setembre proppassat, a la Facultat de Teologia de Catalunya, es va presentar la nova encíclica del Sant Pare Benet XVI "Caritas in Veritate". S'estrenà, amb aquest acte acadèmic, la quarta hora dels dimecres. L'acte consistí a fer una síntesi del ric contingut que el Papa exposa en la seva primera encíclica social. La taula rodona estava formada pel Dr. Antoni Babra, el Dr. Gaspar Mora i el Dr. Armand Puig (de la FTC) i pel Dr. Arcadi Oliveres (de la UAB).

El Dr. Antoni Babra fou l'encarregat de presentar l'encíclica. Va ressaltar-ne tots els punts forts, les idees més importants i la intenció primordial. Davant la crisi financera, Benet XVI, com Pius XI ho va fer en el seu temps, publica una encíclica d'aquestes característiques. La crisi que, ara, patim és una crisi sobre una globalització mancada d'ànima i rostre. Benet XVI proposa una reforma de cara a la moral internacional entre els estats. El 7 de juliol passat, a l'Àquila (Itàlia), tingué lloc la cimera del G-8, data que el Sant Pare aprofità per a publicar aquesta encíclica. El vocabulari emprat és ric en Teologia. El Dr. Babra concloïa la seva intervenció amb aquestes paraules: "La caritat en la Veritat de Jesucrist mort i ressuscitat. La veritat responsable i la caritat són axiomes que volen generar confiança. És un tema nuclear de l'encíclica. El desenvolupament és una vocació: els fruits en seran la justícia i la pau."

Seguidament, va intervenir el Dr. Oliveres exposant que ell només se centraria en els aspectes econòmics i sociològics. La seva exposició va ser, alhora, clara i dialogant. En primer lloc, exposà la manca de recursos econòmics i la falta d'implicació dels països més desenvolupats en la tasca de lluita contra la inseguretat alimentària en un món on, segons els recents estudis de les Nacions Unides, hi ha més de 60.000 morts de gana diaris. En segon lloc hi ha l'obstaculització per al 80% d'infectats pel VIH a l'Àfrica a accedir als medicaments adients a causa de la falta de voluntat dels laboratoris per l'excessiu proteccionisme de les patents mateixes. La subsidiarietat comença per l'actitud solidària i respectuosa, però també per exigir als mercats dels països més pobres de complir uns requisits que els països més desenvolupats no duen a terme. Tal com el Papa diu al núm. 58: " (...) "Un comerç internacional just i equilibrat en el camp agrícola pot reportar beneficis a tothom, tant en l'oferta com en la demanda. Per aquest motiu, no només cal orientar aquests productes comercialment, sinó establir regles comercials internacionals que els sostinguin i reforçar el finançament del desenvolupament per a fer més productives aquestes economies". Al núm. 60, el pontífex convida a l'aplicació correcta de la subsidiarietat fiscal per a controlar on van els impostos de l'Estat. Benet XVI assenyala la importància de les polítiques socials al nostre món d'avui. Cal que intentem desfer el mite que el subdesenvolupament es deu al greu creixement de la població. El Dr. Oliveres va acabar la seva intervenció parlant dels aspectes polítics de l'encíclica: cal recuperar la intervenció d'un Estat regulador.

Finalment, el vicedegà de la Facultat de Teologia, el Dr. Gaspar Mora, se centrà, entre d'altres coses, en el significat de la caritat unida amb la veritat. El núm. 3 de l'encíclica expressa aquest significat essencial: " Només en la veritat resplendeix la caritat." L'encíclica parla de tot i intenta entendre l'empresa, el comerç i el turisme. No dóna normes ètiques, només intenta veure i trobar la veritat en cadascuna de les realitats humanes que ens envolten. Hi va afegir que el Papa no inventa principis ètics bàsics: la base n'és l'actitud davant la vida i la caritat (l'amor) en l'Esperit de Jesucrist mort i ressuscitat. La caritat en la veritat: la gratuïtat i el do van sortint a través de tota l'encíclica.

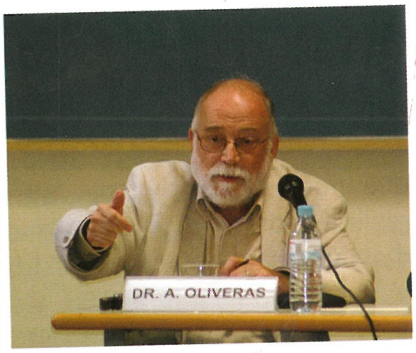

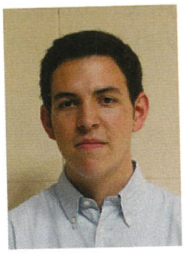

Felio Vilarrubias Dama
4T TEOLOGIA

In memoriam

Acte en record del Bisbe Joan Carrera

El dia 17 d'octubre passat, es va celebrar, al nostre Seminari Conciliar de Barcelona, un acte en memòria i record afectuós de qui va ser bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera i Planas, que morí a la ciutat comtal el 3 d'octubre de l'any passat, 2008. A les onze del matí, l'acte s'inicià amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pels bisbes Mons. Sebastià Taltavull, Mons. Pere Tena i Mons. Joan Godayol, així com també per prop d'un centenar de preveres de l'arxidiòcesi barcelonina. En l'homilia, el Sr. Cardenal Arquebisbe subratllà –entre moltes altres coses– que el bisbe Joan "va viure íntimament la relació entre l'Església i Jesucrist (...), el qual fou el nord de tota la seva vida ben compromesa com a ciutadà, cristià i sacerdot de Crist". Tanmateix, el Sr. Cardenal afegí que "fou un home de Déu i d'Església, va ser un home lliurat sense límits ni fronteres a tothom, imitant el Bon Pastor, amb un amor pastoral envers les persones i institucions, especialment els més pobres i necessitats". Finalment, també destacà el treball fet pel bisbe Joan per tal d'anar escampant la bona olor de Jesucrist i el do tan gran que ell ha estat, ja que han estat moltes, les persones que ens hem enriquit espiritualment de la seva persona i del seu esperit.

Després de la celebració eucarística, tingué lloc una ponència titulada "El bisbe Joan Carrera, pastor", a càrrec de Mn. Salvador Bacardit, vicari episcopal de l'arxidiòcesi i rector de la parròquia de Santa Coloma, de Santa Coloma de Gramenet. La ponència començà amb una breu introducció, per tal d'entrar més a fons en el que era el bisbe Joan: un pare i un pastor; a anar a les seves arrels més profundes i poder conèixer una mica més allò que era el bisbe Carrera. En aquesta ponència, doncs, Mn. Bacardit va esmentar, en primer lloc, la pietat profunda del bisbe Joan: des de l'Eucaristia, el Sant Rosari, els exercicis espirituals, l'examen de consciència, etc., aspectes que ajuden el cristià a anar perfeccionant-se en el camí de la vida. Un altre aspecte a destacar del bisbe Carrera era la seva unió i estimació envers Jesús, però això s'havia de correspondre amb l'anunci de l'Evangeli, que és la raó de ser de l'Església i per la qual el bisbe Joan tant va treballar, a fer present el rostre amorós del Senyor. La ponència de Mn. Salvador també esmentava les profundes conviccions del bisbe Joan Carrera: l'acolliment, el fet de proposar i no imposar, de ser agradable, de tenir bon humor, etc., tot això alimentat de la pregària i l'Eucaristia per tal que la fe en Jesús continuï ardent o, si més no, fet brasa. Finalment, després de la ponència de Mn. Salvador Bacardit, el Sr. Cardenal féu unes breus paraules de conclusió agraint al bisbe Joan tot el que ha fet per l'Església que peregrina a Barcelona i demanant la seva intercessió des del Cel. Gràcies, bisbe Joan!

Josep Teixidó Cuenca
3r Teologia

Els nous

ANTONI IGLESIAS VALDÉS

Hola a tots! Sóc l'Antoni Iglesias Valdés. Corria l'any 1970 i un capellà de la meva parròquia em va fer la pregunta següent: Tu, vols ser sacerdot? Sí!, li vaig respondre. Ei, vine al Seminari Menor!
Des d'aquell dia, la meva família va posar tota la "maquinària" en marxa i Déu va començar la seva obra. Des d'aquell moment, he dit que sí moltes vegades. Ara, en l'any del sant Rector d´Ars, Any Sacerdotal, a 52 anys i aquí, al Seminari Conciliar de Barcelona, torno a dir que SÍ! a fer un pas endavant, un SÍ més en el meu camí vocacional. Demano a Déu: "Que la vostra saviesa m'assisteixi i treballi en mi."

DIEGO FELIPE BERMÚDEZ AGUDELO

Em dic Diego, tinc 23 anys i sóc natural de Colòmbia. Estic a la Parròquia de Sant Joan Maria Vianney de Sants. Nostre Senyor em va fer sentir cridat a servir l'Església fa tan sols uns mesos com a resultat d'un apropament molt fort a la fe, després d'haver viscut uns quants anys allunyat de Déu, com molts joves d'avui ho fan, joves que, amb l'ajut de Jesús i Maria, desitjo portar al camí que duu a la vida eterna altre cop, com el Senyor va fer amb mi.

ADRIÁN MAURO PÉREZ ESCOBAR

Hola, em dic Adrián Mauro Pérez Escobar, tinc 24 anys i, enguany, he ingressat al curs propedèutic del Seminari Conciliar de Barcelona. Sóc bolivià, però ja fa 4 anys que visc a Catalunya: a Sant Feliu de Llobregat, diòcesi i ciutat a la que pertanyo actualment. El procés de la vocació es va iniciar a Bolívia als 7 anys d'edat, però, per diversos motius, s'ha anat endarrerint fins ara. Crec que Déu ho ha volgut, perquè, pel que he vist, aquí sí, que hi calen, les vocacions sacerdotals. Bé, estic molt content de ser-hi i espero complir la voluntat de Déu amb el seu ajut.

JONATAN RAMÓN CAMACHO

Em dic Jonatan, sóc de la diòcesi de Barcelona i col·laboro amb la parròquia de Sant Eugeni I, papa, des de fa tres anys. Déu m'ha cridat amb totes les virtuts i febleses... Entre aquestes, que la gent em qualifica com una persona alegre, comprensiva, amb el do d'escoltar i que m'agraden molt les coses ben fetes. Durant vuit anys, vaig ser professor de natació, però fa un mes vaig respondre a Déu de la manera més fidel possible, perquè Ell ha posat tot el seu amor a mi cridant-me al ministeri sacerdotal. Sí, que

haig de dir alguna cosa a Déu: només que aquesta vida que tinc és seva i que el temps que estic esmerçant-hi només és seu.

SERGI SICÍLIA SANSI

Hola, em dic Sergi Sicília, tinc 24 anys i sóc de Sant Just Desvern. He entrat al Seminari de Barcelona com a seminarista de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Si algú em preguntés per què, crec que respondria a la pregunta amb la resposta que feia von Balthasar quan li preguntaven per què s'havia fet sacerdot: "No seria capaç de dir-ho. Jo, en realitat, no volia ser sacerdot. Ha sortit així."

JOSÉ LUIS HERNÁNDEZ AMAYA

Hola, em dic José Luis Hernández Amaya, sóc de Guadalajara, Mèxic. Des de l'any 2000, he viscut a Espanya, i des del 2006 a Barcelona. Penso que la crida que el Senyor em va fer des de la infància al sacerdoci, en la seva resposta, és molt semblant a la de Jonàs... Però el Senyor crida quan vol. A cadascú li correspon de donar-hi una resposta generosa o no, en obertura a la seva Voluntat. Sempre he pensat que aquest "llamado de amor" mai no és abans, ni després, que Ell cregui que puguem donar-hi una resposta, més o menys, compromesa. Sóc aquí... Envieu-m'hi, Senyor... Ara per ara, he decidit dir un sí al Senyor perquè sigui Ell, qui em condueixi per aquest camí.

SANTIAGO CUQUERELLA LLAURADÓ

Em dic Santiago Cuquerella, sóc de la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús. Després d'estar 2 anys estudiant filosofia a Pamplona, m'he decidit, per fi, a entrar al Seminari de Barcelona perquè crec que és el que Déu vol de mi. La crida de Déu és una crida plena d'amor i, per això, requereix una resposta, igualment, plena d'amor: per això, sóc aquí.

LLUÍS BOU DALMAU

Em dic Lluís Bou, tinc 44 anys, sóc de Barcelona i sóc advocat. Quan em van comentar d'escriure uns mots de presentació no sabia massa què posar-hi i, per això, he anat al gra. Però potser us hauria d'explicar els motius per què sóc aquí: potser el més important és que estimo Jesús, o, almenys, intento estimar-lo i seguir-lo. Em sembla que, si no m'erro, em crida a fer-ho cap aquí.

Seminari Menor

Jesús i els seus petits amics

La família del Seminari Menor aquest any s'ha duplicat. Aquesta petita comunitat de nois que volen seguir els passos de Jesús i lliurar-li la vida ha crescut. És un petit signe d'aquesta Providència de Déu que, enmig de la crisi econòmica mundial i la falta de vocacions a Europa, no abandona el seu ramat.

Amb les noves incorporacions, ja són sis seminaristes menors a la comunitat del Seminari Menor Diocesà de Santa Maria de Montalegre. Entre aquests, n'hi ha dos del bisbat de Sant Feliu de Llobregat i quatre de l'arquebisbat de Barcelona. Són en Jordi Sans i en Jorge Barrios (de 1r d'ESO), Oriol Colom i Gustavo Via (de 3r d'ESO), Pablo Mata (de 1r de Batxillerat) i Jorge Gary Campuzano (que cursa Cicles Formatius).

Han entrat al Seminari Menor per a créixer-hi com a persones, com a cristians, i per a descobrir què és el que Déu vol de cadascun d'ells. Senten una inquietud en el fons del cor que, amb els matisos de cada edat i cada persona, els crida a lliurar la vida per a servir els germans en el ministeri sacerdotal. Aquí hi troben una llar on conviure en un clima de fraternitat i joia cristiana. Estem convençuts que aquest és un espai on ens podem acostar a Déu, sobretot, en l'Eucaristia diària i en la pregària de l'Església. Però és en el si de la seva família i de la seva comunitat cristiana, que han descobert l'Amor de Déu que els empeny a dir un "sí" ben generós. Per això, quan, el cap de setmana, arriben a la parròquia, ajuden el mossèn com a escolans per a esdevenir, un dia, si Déu ho vol, capellans.

Tanmateix, un cap de setmana al mes, la nostra família creix i s'obre a fer-se conèixer a nois que senten una inquietud vocacional dins el cor i que busquen Déu en la seva vida. Aquest espai nosaltres l'anomenem Seminari Obert i hi poden participar nois a partir de 12 anys. En especial, destaquen dues trobades obertes a tots aquells qui són a prop del Senyor ajudant el mossèn de la parròquia: la trobada d'escolans i escolanes del 24 d'abril i les convivències d'escolans del 5 al 8 de juliol.

Sabem que tot el que aprenem i descobrim al Seminari no és temps perdut. Per això, us convidem a provar-ho, perquè val la pena, i, sobretot, des de la llibertat de saber que, si és el teu camí, t'hi pots quedar i, si no, no hi hauràs perdut res i hi hauràs guanyat nous amics.

Mn. David Álvarez
Formador
Seminari Menor

Bisbats

Barcelona

Pla Pastoral Diocesà 2009-2011 de l'Arquebisbat de Barcelona

Un cop conclòs l'anterior Pla Pastoral Diocesà de l'Arquebisbat de Barcelona, dissabte 6 de juny proppassat, va ser presentat el nou Pla Pastoral, corresponent al bienni 2009 – 2011, el títol del qual és aquest: *Anuncieu a tothom l'Evangeli*. La presentació en va ser dins el marc d'una trobada diocesana, presidida pel Sr. Cardenal, que es va fer a la sala de congressos d'Enginyeria i Arquitectura de la Salle.

El nou Pla Pastoral consta de tres objectius ben actuals. En primer lloc, *Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu*. S'hi proposa una insistència en la Bíblia, tothora actual, en especial correlació amb el recent Sínode de Bisbes del 2008. El seu segon objectiu és *Crèixer en la solidaritat enmig de la crisi econòmica*. S'hi proposa no sols un ajut envers aquells qui pateixen més la crisi actual, sinó també una veritable educació al respecte. Per acabar, hi ha l'objectiu de *Fer participar els immigrants en les comunitats cristianes*. S'hi vol potenciar i articular la participació dels nouvinguts a les nostres comunitats.

Precisament, el Cardenal Arquebisbe de Barcelona ha escrit una Carta Pastoral sobre el Pla Diocesà, també anomenada *Anunicieu a tothom l'Evangeli*, signada en la significativa data del 24 de setembre del 2009, diada de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'Arxidiòcesi.

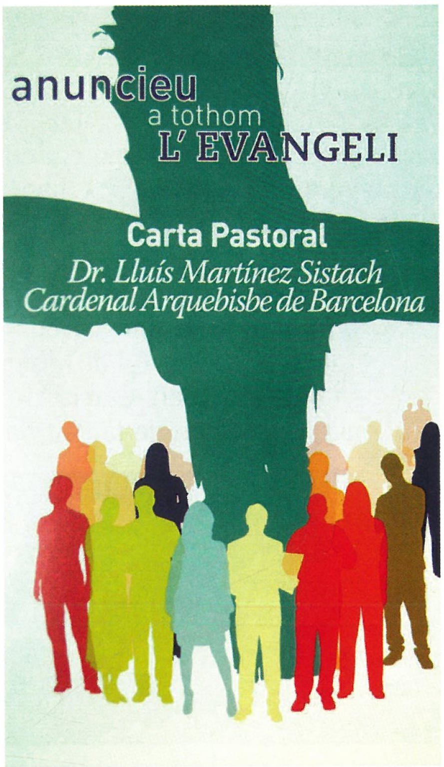

Juan Ramón La Parra
5è Teologia

Sant Feliu de Llobregat

Objectiu diocesà de Sant Feliu de Llobregat

Diumenge dia 25 d'octubre, es va presentar l'Objectiu Diocesà 2009-2010 del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat sota el lema "L'anunci que neix del goig compartit", presidit pel Sr. Bisbe Agustí. Regnava un ver esperit cristià entre els assistents. La sessió va començar amb unes paraules del Sr. Bisbe, seguides per una breu explicació d'aquest objectiu diocesà (basat en l'Església primitiva i els nous mitjans actuals per a anunciar l'Evangeli), i, després, es van dur a terme activitats de grup per tal de pensar com afrontar els reptes de l'Església. Per acabar, vam resar les vespres a la capella del col·legi santfeliuenc del Bon Salvador, on va tenir lloc tota la trobada. Van ser presidides pel Sr. Bisbe i van comptar amb la col·laboració dels seminaristes de la diòcesi.

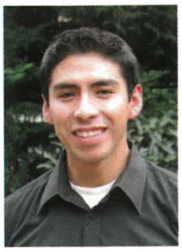

Adrián Mauro Pérez
Propedèutic

Ordenacions

Ordenacions diaconals a Barcelona

El diumenge 25 d'octubre del 2009, a les 19 hores, dos seminaristes de l'arxidiòcesi de Barcelona, un frare mercedari i un membre de la comunitat Adsis van ser ordenats diaques a la basílica de Santa Maria del Mar. Els quatre nous diaques van rebre l'ordenació de mans del Cardenal-Arquebisbe Mons. Lluís Martínez i Sistach amb la concelebració d'un nodrida presència de preveres i diaques i una nau plena de fidels, molts familiars i amics i, sobretot, molta gent vinguda de les parròquies on serveixen o han servit els ordenats. Els ordenats del nostre seminari major van ser: Mn. Ramon Batlle, que col·labora a la parròquia de Sant Josep de Mataró i al Tribunal Eclesiàstic de Barcelona, i Mn. Joan Garcia de Mendoza, a la parròquia de la Verge de la Pau de Barcelona i que també va estar al Seminari Menor. Amb ells, Fr. Francisco Javier Palomares, mercedari que col·labora al centre penitenciari de Picassent, i Mn. Joan Balcells, de les comunitats Adsis (València) i que treballa pastoralment a Madrid.

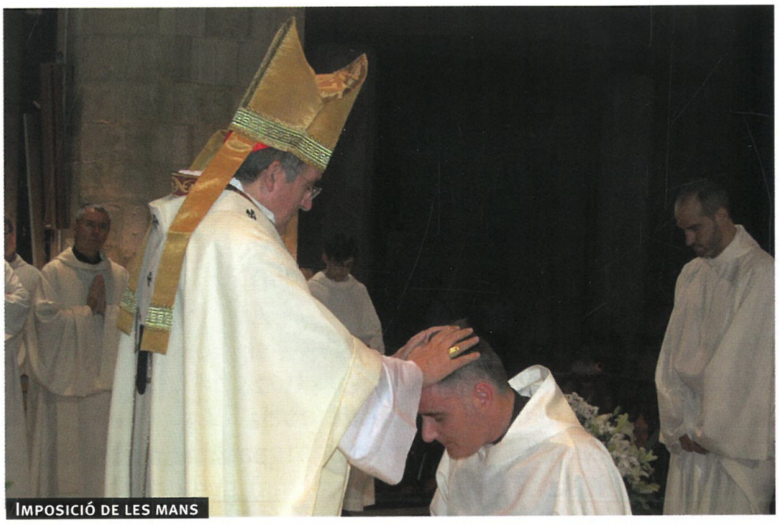
Imposició de les mans

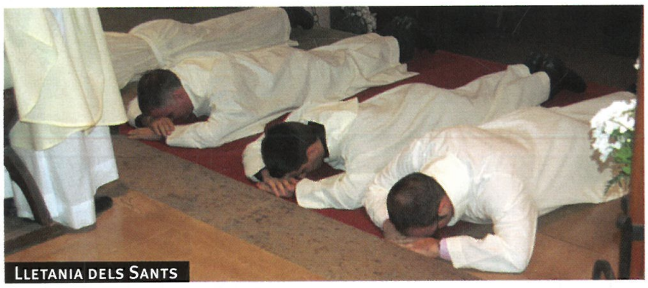
Lletania dels Sants

Comiat del diaca a l'assemblea

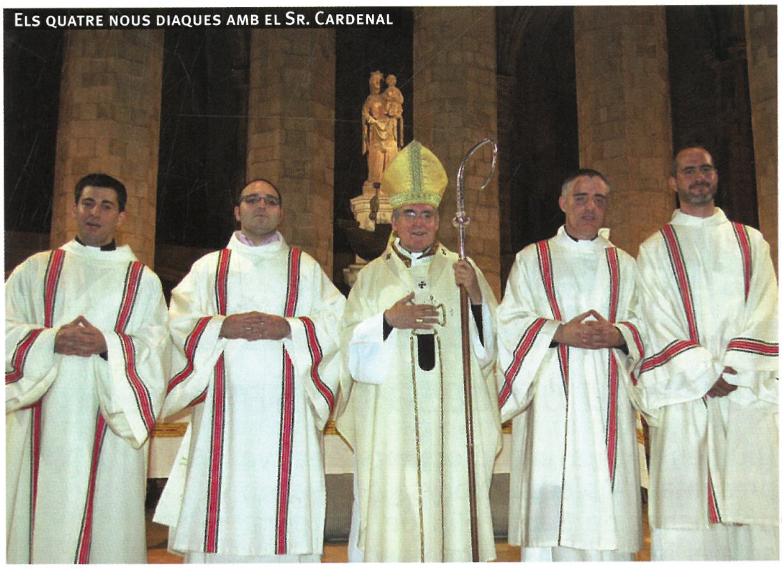
Els quatre nous diaques amb el Sr. Cardenal

Ordenacions diaconals a Terrassa

Els seminaristes de Terrassa Xavier Sanchíz Julibert, Ricard Casadesús Castro i Aaron de Larrazábal Buenache, que van rebre una part de la seva formació al nostre Seminari de Barcelona, han rebut l'ordenació diaconal a la catedral de Terrassa de mans de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe d'aquesta seu. Els dos primers la van rebre al 24 de juny i, el tercer, juntament amb Mariano Ndong Ekomo, el diumenge dia 8 de novembre del 2009. Els felicitem tots quatre per aquest ministeri que han rebut, do de Déu que rep l'Església.

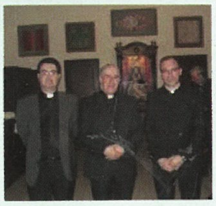

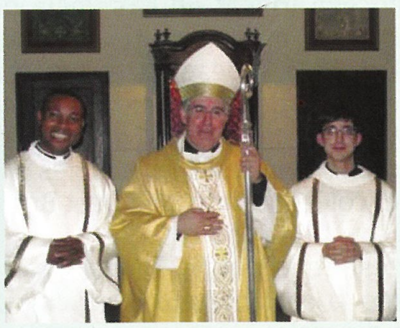

Ordenacions

Ordenacions presbiterals a Barcelona

Treure's la "L"

El pas al sacerdoci és, en el meu cas, una decisió de sempre. Un altre tema és com ho madures en cada etapa de la vida. A la infantesa, la il·lusió era molt d'estampeta; en l'adolescència, me n'hauria anat a les croades. A la joventut, pren forma seriosa: hi vaig fer un compromís dels de "per sempre". I, després, l'etapa de Seminari Major a Lleó: el moment de contrastar el que vols fer a la vida amb les possibilitats que trobes en el camí per a dur-ho a terme.
Decideixo aparcar la idea, amb gran tristor i disgust. Espero la maduresa, després d'anys d'estudi d'enginyeria, de professió en medi ambient... i, un cop posat a tret amb un bagatge de vida, hi dic que sí.
L'experiència del Seminari de Barcelona, el que això representa de tenir temps per a resar, per a estudiar tranquil·lament, ha estat un do de Déu. Igualment l'experiència pastoral a l'arxiprestat de Rambla Poble Sec; en la parròquia. La facultat: la sensació d'anar entenent el que significa la saviesa de Déu i les ganes de tornar a la parròquia a practicar-la. Els companys del Seminari: aprendre a viure en comunitat i, d'aquí, viure la comunitat de la parròquia.

Acció de Gràcies final

Què és treure la "L"? El permís de Déu per mitjà del Bisbe per a exercir una pastoral d'acord amb la seva direcció. Posar en marxa tots els mecanismes i eines per a estendre el Regne de Déu a la terra.
A treure'm la "L"? Suposo que hi trigaré la resta de la vida. Això ho espero. A cada dia, aprenent a patir amb els altres, perquè en aquest sofriment hi anirà la meva dosi d'amor a Déu, als rostres i a les mirades en els quals em vagi trobant pels barris de Barcelona. Poder dir sempre GRÀCIES a Déu i a tots vosaltres.

Mn. Francisco Javier Prieto
Prevere

Abraçada dels preveres

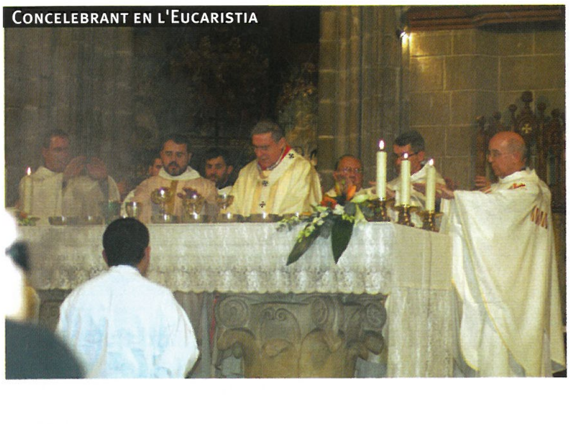
Concelebrant en l'Eucaristia

El Sr. Cardenal amb els nous preveres Mn. Javier Prieto Ordàs, Mn. Esteve Espín Cifuentes i Mn. Ignasi Torrent Portabella, ordenats el passat 15 de novembre a la catedral de Barcelona

Experiències pastorals...

Hospitalaris a Lourdes

Ja feia molt de temps que volia anar a Lourdes a passar uns dies amb l'Hospitalitat perquè no la coneixia. Per molt que la gent t'expliqui el que realment hom sent quan hi és, només quan ho vius, t'adones que Lourdes és molt més que un pelegrinatge. És tota una experiència vital que quedarà impresa en el teu cor per molt de temps.

Per a mi hi ha dues maneres d'anar a Lourdes: com a pelegrí o acompanyant-hi l'Hospitalitat. Jo he tingut la sort d'anar-hi de totes dues maneres i, sens dubte, la segona manera n'és la més enriquidora perquè t'obre els ulls a una altra realitat que és present en la societat i que sembla que aquesta vol oblidar. El paper de l'Hospitalitat és fonamental per a donar a les persones depenents un protagonisme que la societat els nega, donant-li un suport i una estima que els recorda que no sols no estan oblidats, sinó que els fan ser protagonistes.

El mes de juny passat, alguns seminaristes vam tenir l'oportunitat d'anar-hi. El que més em va sobtar és l'alegria encomanadissa dels malalts i de les persones amb discapacitats i, també, el lliurament sense mida de tots els voluntaris. T'adones que allí s'hi respira un ambient molt familiar i de donació en tots els sentits. Hom es pregunta què és el que fa que aquell lloc sigui tan especial i t'adones que la Mare de Déu és qui fa possible que els malalts siguin les persones més importants, més ben cuidades i estimades per tothom.

Diuen que qui dóna és qui és més feliç, però no és del tot cert. Només quan l'amor ofert és acollit per l'altre és quan és un amor sencer. És a Lourdes, que aquest amor es viu en la seva màxima expressió. A més, no només ho fem per a ells, sinó que ho fem per Ell amb la benedicció maternal de la Mare de Déu.

Eduard Puig Casas
3R TEOLOGIA

El que diu l'Església sobre...

"Càritas és l'Església, l'Església és Càritas"

Intervenció del Director de Càritas en el Senat espanyol

Dimecres passat, 21 d'octubre, el Seminari Conciliar de Barcelona va rebre la visita de Jordi Roglà, director de Càritas Diocesana de Barcelona, en què va fer una exposició sobre Càritas Diocesana de Barcelona i la seva situació davant la crisi econòmica dels nostres dies.

Va començar la xerrada anunciant la frase que aquest article porta per títol: Càritas és l'Església, l'Església és Càritas. Jordi Roglà es referí a la primera carta encícla de Benet XVI en la qual el Sant Pare destacava que la naturalesa íntima de l'Església s'expressa en una triple tasca: l'anunci de la Paraula de Déu, la celebració dels sagraments i el servei de la caritat. A aquesta tercera missió, s'hi dedica, especialment, Càritas. És una tasca que l'Església no podria oblidar mai sense perdre el més íntim de la seva essència: en la comunitat dels creients no ha d'haver-hi mai una forma de pobresa en què es neguin a algú els béns necessaris.

En aquesta direcció, Càritas Diocesana de Barcelona va atendre, el 2007, 27.120 persones i, en l'any 2008, 45.058. La crisi econòmica està afectant molts sectors i, actualment, Càritas atén un col·lectiu de "nous pobres" que, fins ara, no necessitava d'aquesta atenció. Malgrat tot, la crisi no només ha portat tragèdies, sinó que també ha despertat grans actes de generositat, fins i tot a donar del que es necessita. Aquest és el cas d'una dona d'una presó que, havent estalviat 100 euros dels tallers ocupacionals –així ens ho explicava Jordi Roglà–, va decidir posar-los en mans de Càritas pel bé dels necessitats.

Sergi Sicília
Propedèutic

Sr. Jordi Roglà, director de Càritas Diocesana de Barcelona

Història

El beat Josep Samsó

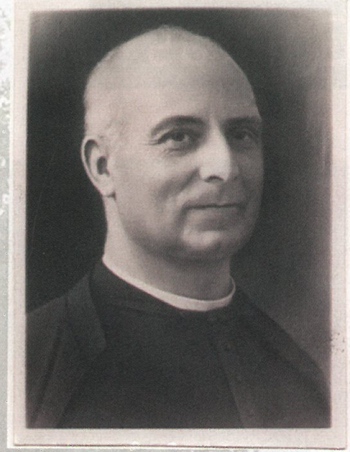

Basílica de Santa Maria de Mataró

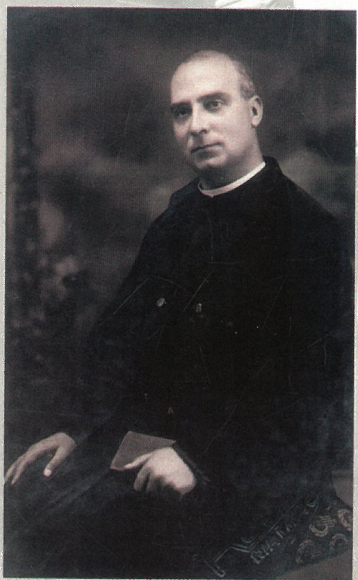

Fa més de 700 anys que no passava a Catalunya, però està confirmat: dissabte, 23 de gener del 2010 propvinent, serà beatificat, a la basílica de Santa Maria de Mataró, el Dr. Josep Samsó Elias, rector màrtir de la basílica mataronina. Vaig parlar-ne amb un mossèn conegut i el primer que em va dir va ser que en Josep Samsó era un gran catequista. Llegint coses sobre ell, he descobert que també era un gran impulsor del pessebrisme a casa nostra, però, per damunt de tot, era sacerdot.

Nascut a Castellbisbal (Baix Llobregat), el 17 de gener del 1887, va ser batejat a la parròquia de sant Vicenç el dia 22. Als set anys, va quedar orfe de pare i ell i la seva germana Montserrat, juntament amb la seva mare, van traslladar-se a viure a Rubí, a casa dels seus oncles. Allí, va entrar a estudiar a l'escola dels Germans Maristes, sobresortint per la seva pietat i aplicació.

Ben aviat va sentir la seva vocació pel sacerdoci i, de la mà, primer, del vicari i, després, del rector de Rubí, va estudiar els primers cursos de llatí a casa seva (examinant-se al Seminari). Patia unes constants hemorràgies nasals per culpa de les quals no va poder entrar al Seminari com a intern. Anys més tard, la seva família es va traslladar a Sarrià i en Josep anava, cada dia, a peu fins al Seminari, a on va estudiar llatí i filosofia. En començar l'etapa de teologia, va ingressar com a intern al Seminari de Barcelona, on va ser un exemple de pietat i dedicació a l'estudi. Va ser el prefecte de la secció dels "Oriols" (els seminaristes més petits); li deien "l'amable rigidesa" en el manar, en la disciplina i en la constància. Els seus companys de Seminari deien d'ell que seria "l'home de la línia recta".

L'any 1905, el papa Pius X va publicar l'encíclica *"Acerbo nimis"* sobre la catequesi, que va causar un gran impacte en els seminaristes majors. Aquests, cada diumenge a la tarda, es repartien per diverses parròquies de la ciutat de Barcelona a fi de col·laborar i fer pràctiques d'ensenyament de catecisme. Al Josep li va tocar la parròquia de Sant Pere de les Puel·les. Hi va ensenyar catequesi amb il·lusió i, segurament, és allí, que va néixer una de les seves més grans facetes apostòliques (anys més tard, fou elogiat pel bisbe Dr. Irurita com "el primer catequista de la diòcesi").

Va acabar els estudis teològics i, després d'esperar una mica (perquè encara no tenia l'edat canònica), va ser ordenat prevere el dia 12 de març del 1910, durant les Témpores de Quaresma, i va celebrar la seva primera missa el 19 de març, festa de Sant Josep, el seu patró, a la Capella del Centre Obrer Catequístic de la Sagrada Família, al carrer Calàbria. D'aquesta festa, només va acceptar com a regal el calze per a celebrar l'Eucaristia. Pel juliol d'aquell mateix any, va ser nomenat vicari de la parròquia de Sant Julià d'Argentona (Maresme), on va passar els sis primers anys del seu ministeri, treballant molt en el camp de la catequesi i de la direcció espiritual. També va donar vida a moltes activitats parroquials: conferències de Sant Vicenç de Paül, filles de Maria, apostolat de l'oració... També va fundar un patronat per a l'esbargiment dels homes en els dies festius.

El 1916, va guanyar les oposicions per a la parròquia de Sant Joan de Mediona (Alt Penedès), en la qual es va estar només tres anys. Allà, tot i que, d'un bon principi, els feligresos no el volien, va afrontar les dificultats amb valentia i va començar a treballar des de zero. Així, des de la catequesi per als petits, va arribar als grans. Es conta que, quan va anar a Mediona, ningú no el volia i, quan en va marxar, tots ho van sentir molt.

El 30 d'agost del 1919, fou nomenat ecònom de Santa Maria de Mataró i, pel gener del 1924, després de fer les oposicions, n'esdevingué rector. Durant disset anys, va estar al capdavant d'aquesta parròquia. Es va esforçar en el treball pastoral, que va donar resultats excel·lents. Va comprendre que la catequesi era la gran oportunitat de formar feligresos, cristians conscients, que sentissin seva la parròquia i proveïssin els diversos camps de treball parroquial.

El 19 de juliol del 1939, amb l'esclat de la guerra civil, va esclatar també la persecució religiosa. En un primer moment, el Dr. Samsó es va poder amagar, però va ser descobert i portat a la presó. Allà, veient el seu martiri proper, va accentuar les virtuts sacerdotals en aquells homes que, com ell, esperaven què es faria de llur vida. L'1 de setembre, un grup d'homes armats se'l van endur cap al cementiri de Mataró i, allí, mirant la seva estimada basílica de Santa Maria, va ser afusellat, després de perdonar els seus botxins.

Un home de Déu, un educador de l'evangeli, un profeta enmig del patiment, un màrtir del Crist...: el Dr. Josep Samsó es podria descriure de moltes maneres a partir de les seves virtuts. És per això, que l'Església el venera ja com a beat. Així, el seu testimoni de vida cristiana viscuda a fons serà exemple per al cristià d'avui.

Mn. Agustí Roig
Prevere

Amics del Seminari ☻

P. Jesús Renau

El pare Jesús Renau, sj, religiós molt conegut i vinculat a la vida dels seminaristes del Conciliar i de l'Interdiocesà en l'acompanyament espiritual, va dirigir als seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat els exercicis d'inici d'aquest curs al Miracle.

Com entén el seu sacerdoci i quin ha estat el seu itinerari? Entenc el meu sacerdoci al voltant de la persona de Jesús, una vinculació no merescuda. És una gràcia i una crida de Jesús, una relació de participar en els sentiments i en la cosmovisió de Jesucrist, des de tres vectors d'una mateixa realitat: Jesús, l'Església i el món. Sóc prevere religiós dins de la Companyia de Jesús, orde religiós sacerdotal al servei de l'Església; en especial, al servei del Sant Pare, cridat per ell als llocs de frontera apostòlica. El nostre actual P. General ha definit aquests llocs com a "noves nacions". El meu itinerari va començar a 17 anys, molt jove, i, després del noviciat i d'una llarga preparació, vaig ser ordenat per Mons. Modrego. Encara tinc present aquelles mans que tant el bisbe com els altres preveres van posar sobre el meu cap. Va ser una experiència molt especial.

Què és un sacerdot fonamentalment? Un director de la comunitat? ¿Un administrador de Sagraments? Un director d'ànimes? Tot això pot ferho i, de fet, ho fa; però anant més a fons, un sacerdot és un cridat per l'Església. En la vocació sacerdotal hi ha dos elements: l'aspiració del candidat i la crida de l'Església. Hom no neix sacerdot ministerial. El bateig et fa sacerdot com a tots els fidels i això, moltes vegades, ho tenim poc present.. El sacerdoci ministerial com a sagrament, és l'Església qui te'l confia; cal preparar-s'hi fins que el Sr. Bisbe t'imposa les mans.

De quina manera el prevere es fa més proper a la comunitat cristiana? La millor manera de fer-se proper és creient i cercant la presència de Déu en les persones, en tota persona. Tant les de la comunitat cristiana com les persones que no en són, o són d'altres religions o són agnòstiques. Déu hi habita. Déu hi és, Déu té molt més interès que nosaltres en la seva felicitat, en la seva plenitud, en la seva salvació. El prevere està cridat a viure aquesta realitat com una autèntica aventura de vida que ho demana tot; i això no es pot fer sense unir acció i contemplació, apostolat i pregària, vida exterior i vida interior; i, de les dues, en subratllo la vida interior, perquè tot s'ha de viure des de dintre.

Ens pot fer una breu reflexió sobre la vida espiritual del futur sacerdot? Bé, tal com jo l'entenc, és una espiritualitat que neix i s'alimenta del mateix ministeri. És a dir, el servei al poble de Déu i a l'evangelització. És la trobada de Déu amb Déu, de Déu que és a l'Església, a dins teu, a qui pregues, que celebres. Per tant, el mateix ministeri porta la clau de l'espiritualitat i cal viure l'ara de la presència de Déu en el ministeri. El futur prevere, a poc a poc, anirà sent alliberat de moltes càrregues administratives, econòmiques, etc. i restant més disponible, però el que es demanarà del futur prevere, sobretot, serà que sigui un mestre espiritual. De mestre espiritual només n'hi ha un, Jesús. El prevere és un acompanyant, oïdor, observador, estimulant, una mica com fent de metge, d'amic, de company en el camp espiritual. Actua en nom de Jesús. El prevere tot ell és sagrament de Jesús. Hi ha molts símptomes actualment que l'espiritualitat és un valor ascendent.

¿Quines implicacions i conseqüències pràctiques creu que ha de tenir, en la vida d'un seminarista, l'encíclica "Caritas in veritate" de Benet XVI? Aquesta encíclica, si la comparem a un pentagrama, té dues claus musicals: AMOR I VERITAT. Si es llegeix amb aquestes dues dimensions, amb el cap i amb el cor, és una encíclica que fa un repàs general de la vida social i econòmica del nostre temps. I sobre moltes de les realitats d'avui hi posa una llavor moltes vegades creativa, per exemple la renovació de les Nacions Unides, un govern mundial, perquè avui les qüestions són mundials i no podem deixar aquests temes al servei exclusiu dels interessos econòmics de les grans multinacionals. També la vida sindical ha de fer-se corresponsable del futur de la societat. Aquesta encíclica va repassant moltes dimensions actuals, posant-hi aquesta gota tan fecunda d'amor i veritat. A un seminarista, primer jo li diria que la llegeixi, després que l'estudiï, després que sobre alguns punts hi hagi un debat intern, un diàleg, i que la visqui com una dimensió que el Sant Pare ens comunica perquè la treballem.

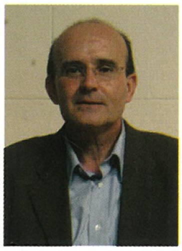

Josep Rodríguez i Fernández
5È TEOLOGIA

Seminari Menor Obert
Si tens entre 12 i 18 anys.
Si alguna vegada t'has preguntat què s'ha de fer per ser capellà i per seguir Jesús...
Et proposem descobrir-ho en una trobada amb altres nois que tenen la mateixa inquietud que tu.
En un clima fraternal i alegre dedicant temps a la reflexió, a la convivència, al joc i a la pregària.
"Jo t'ensenyaré el camí del cel"
Any Sant Sacerdotal
INFORMACIÓ
Truca al telèfon:
93 454 16 00 / 648 18 15 05
o escriu indicant les teves dades a:
semenor@seminaribarcelona.net
SEMINARI MENOR DIOCESÀ
C/ Diputació 231 08007 Barcelona
www.seminaribarcelona.net